

Раб

Ігор Павлюк

Не каявшись, спокутуєш гріхи.
Спокутали...
Чи буде ще покута?
Стоять у хвилях вічної ріки
Ті, що прийдуть, і ті, що вже забуті.

І їх серця, мов царство пірамід
В цей вік шалених пристрастей і злетів.
Лиш б'ється дзьобом в неба синій лід
Трагедія придворного поета...

Він світ любив на сотні літ вперед,
Він ворожив на древне й на погане,
Духовний хліб в гіркий всадивши мед
Земної туги смерті і кохання.

Він вільним був, як течія Дніпра,
Яка у греблях вирішила стертись...

Боявся жити, тому не вмирав.
Тепер своє спокутує "безсмертя".